

A tejkérő garabonciás

Karboncás diák. Az megvan most is. Csak nem ismeri el az ember és nem tudja. Amerre az elment, ott pusztút minden. Ahogy mondják, az egyebet nem ett, csak tejet. A hegyekbe' járt, leült és a legnagyobb kígyót, ami létezett – a sárkányt – elé tudta hínyi. Ő ezt valahogy fel tudta olvasni, mer' neki honnan, honnan nem, vót olyan könyvecskéje, éppen olyan volt mint a csízió könyv. Mer' az is olyan, hogy abba' megvan minden, hogy mi mit jelent. Hányod a kártyát – azt a cigánykártyát – és megkeresed a csízió könyvbe', hogy az mit jelent. Oszt akkor ő arra a sárkányra ráült, kantárt hajított rá, és amelyik vidéket meg akarta rongányi, odavitette magát. Amerre ő ment, ott pusztút minden. Mer' ő a felhőbe' megyen és viszi a felleget.

Nyugodjon, még édesapám beszélte mindég, hogy mikor odakerült Dernőre, egyszer egy multság alkalmával begyött egy fiatal ember. Vékony, magos, fekete ruhába' vót. Ottan múltattak a kocsmáná', oszt hitták őt is:

– Gyere be, ülj le te is közénk - azt mondja - oszt mulass!

– Nem - azt mondja – én nem mulathatok. Én csak egy kis tejet kérnék, ha vóna valahol.

Hát nevétték, hogy bál van, oszt tejet kér, hát micsoda legény már ez ... meg ez, meg az, elkezdték őtet ott húzgálni. Azt mondja:

– Emberek, hagyjonak nekem békét. Eresszenek engem útamra addig, míg magok is itt mulathatnak!

Csak nem hagyták békén:

– Ugyan má' te ilyen, te olyan ... – húzták őt befele, akarták őtet itatnyi, hát ő befogta a száját, oszt csak a ruhájára ömlött a pályinka.

Nem sokat késett az illető, kifordút valahogy közüllök, kivett egy könyvecskét, alyig hogy csak belenézett, betette a zsebébe. Egyszer csak zörgött egyet az ég, oszt olyan víz gyött, hogy a hordókat a kocsmaudvarra vitte. De még olyan víz Dernőn nem vót se azelőtt, se azóta, pedig akkor se Lucskán, se Barkán az eső nem esett, csak ott abba' az egy faluba'. Gyökerestől a borzasztó nagy vastag bikkfákat mind kiforgatta egy vonalba', meg házakat dőtött a vihar. Akkor oszt gyött a sárkány, ő meg ráült és eltűnt. A Somhegy felett egy nagy világosságot láttak, de repút ... hát ki vót más, mint a karboncás deák.

Neki vót olyan könyvecskéje, hogy a sárkányt kiolvasta a lyukból, mer' kősziklák alatt tartózkogyik a lyukakba' az a nagy kígyó. Ő avval megbirkozik, ügyesen rá kell neki hajítani a kantárt, felülni rá, de amerre elmennek, oszt azt akarja, hogy zivatar legyen, akkor má' sodor is mindent.